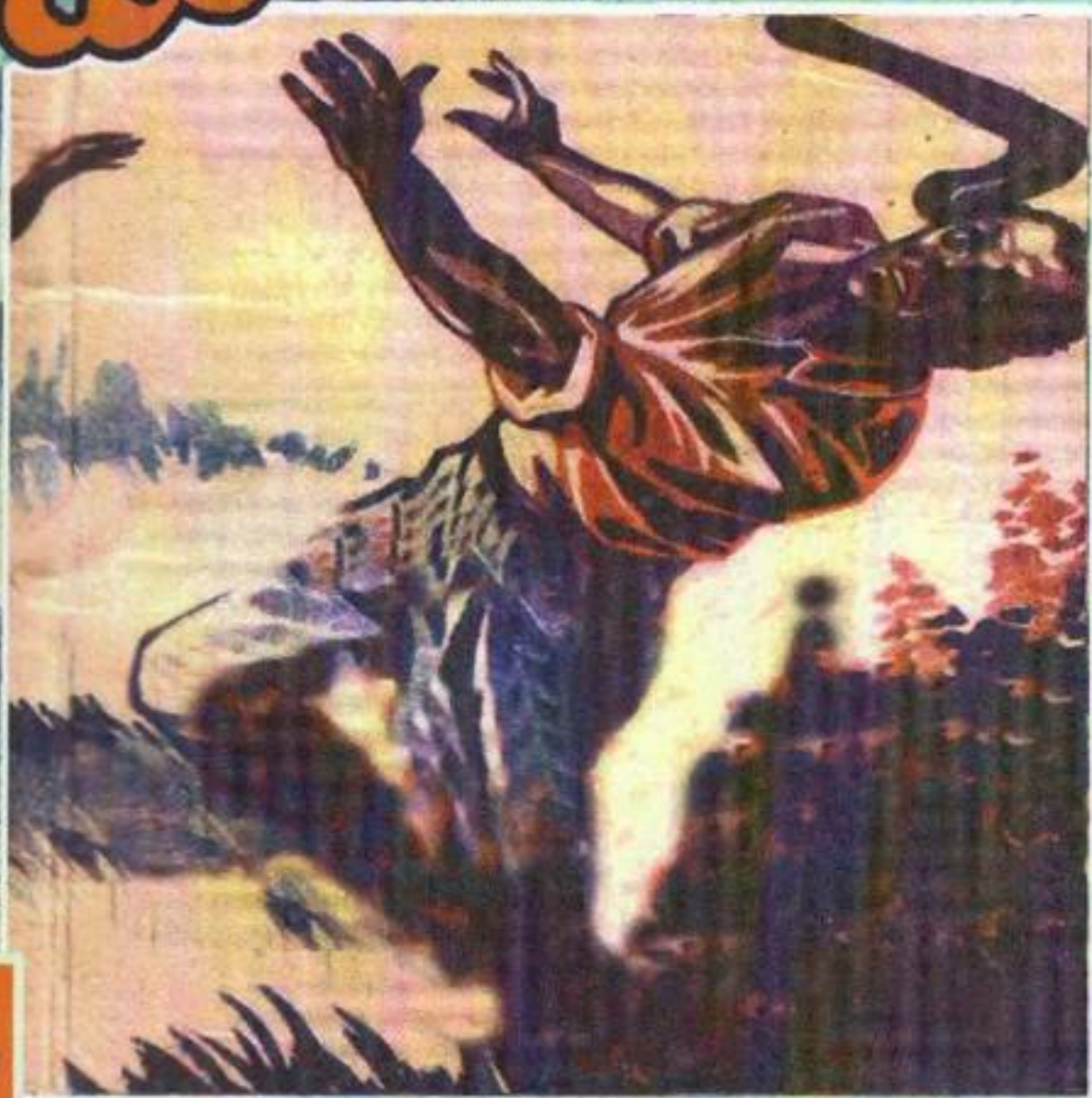

Aventurile submarinului DOX

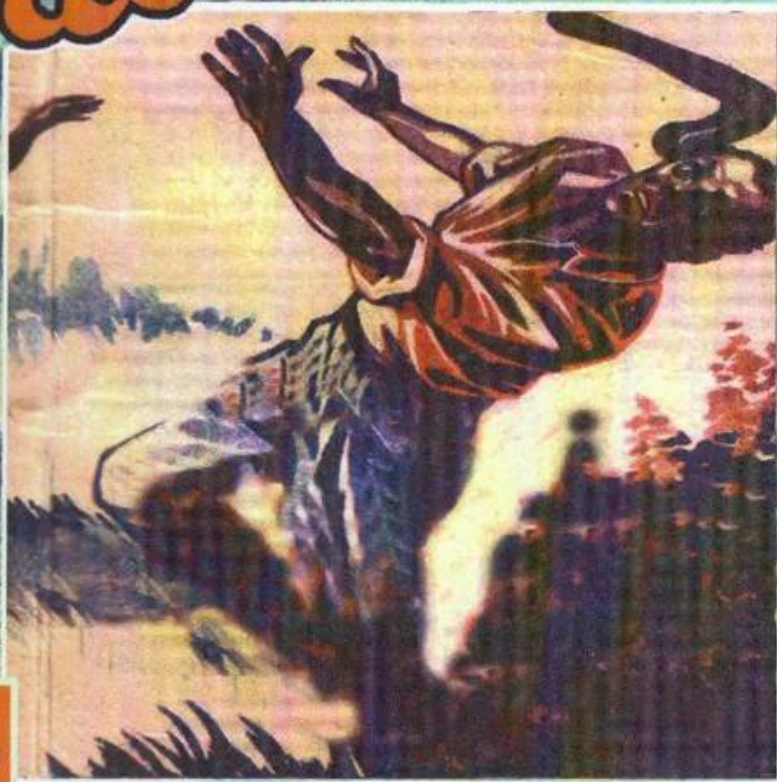

SERIE
NOUA

135

Mâncătorii de oameni

Aventurile submarinului DOX

SERIE
NOUA

135

Mâncătorii de oameni

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 135

MÂNCĂTORII DE OAMENI

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I CÂRCIUMA DIN PĂDURE

IATĂ CE POVESTEȘTE DOCTORUL BERTRA mai departe:

— Marian scoase un strigăt ușor și-și struni calul. Îi urmărirăm îndată pilda și el, arătând cu mâna în depărtare, spre stânga zise:

— Colo începe iar pădurea. Mi se pare că văd și o trâmbă de fum în partea aceea. Sau să fie numai aburul ce se ridică din apă?

Se prea putea ca vreo baltă ce luase naștere în urma ploii torențiale din timpul nopții să se fi evaporat acum în bătaia razelor soarelui. Privii încordat spre pădure și în cele din urmă zisei:

— Pare totuși să fie aburi de apă. Dacă ar fi fum de la un foc de tabără, atunci s-ar vedea o coloană dreaptă, pe când aia de colo e ca o perdea ce atârnă între tufe.

— Colo fum de foc, Massers! zise atunci Pongo, care vedea mai bine cu ochii lui ageri.

Marian duse ocheanul la ochi și după ce se uită câteva clipe, răspunse:

— Pongo are dreptate; e un fum albăstrui. Mă mir, însă, că norul e atât de lat. Oare să fi dat foc pădurii niște băștinași? Nu, nu se poate, căci după ploaia aceea grozavă n-ar fi arzând cu atâta putere. Așa dar tot de un foc de lagăr trebuie să fie vorba.

— Și deoarece toate ramurile sunt pătrunse de apă, avem și explicația norului gros – zisei eu – păcat numai că locotenentul Walker cu oamenii săi au luat alt drum; mă tem mereu că se află pe o urmă greșită. Dacă-i avem acum înaintea noastră pe ceilalți bandiți și pe negri, de sigur că nu ne va merge bine.

— Ai dreptate – încuviință Marian – după părerea mea vom da lesne de restul bandei. I-am spus îndată lui Walker – din păcate, zadarnic – că urma de care am dat era prea bătătoare la ochi. Mă tem că Walker cu oamenii săi au fost atrași într-o cursă.

— Dacă ne-am întoarce repede, l-am mai putea preveni la timp – zisei eu – dacă ține direcția acestei urme, ajunge de-a dreptul la lacul Eyre. Să ne abatem acum ceva mai spre sud-vest și trebuie să ne-ntâlnim cu el înaintea lacului.

Marian stătu să chibzuiască.

— Trebuie să vedem întâi ce e cu trâmba aia de fum! hotărî deodată prietenul meu. E o pierdere de timp de cel mult o jumătate de ceas pentru noi. Din pădure puteam lua apoi

direcția spre sud-vest. Sub nici un motiv nu trebuie să lăsăm în spatele nostru oameni de care nu știm cine sunt.

— Atunci să ne apropiem de pădure făcând un ocol mare – propusei eu – în felul acesta ei nu ne pot zări și nici vreo cursă nu ne vor putea întinde.

— Firește că așa o să și facem – încuviință Marian.

Privi iarăși prin ocehan spre marginea pădurii și urmă:

— Până acum n-am putut descoperi încă nici un om acolo. Așadar, să pornim înainte făcând un ocol mare spre apus.

Îndemnăm armăsarii la galop și călărirăm de-a dreptul spre apus, când nu mai puturăm vedea cu ocehanul locul din pădure unde se ridica norul de fum. Cotirăm pe urmă spre nord și după vreun sfert de ceas ajunserăm acum înapoi spre răsărit. După zece minute de galop pe pământul moale, Marian ridică brațul și imediat ne strunirăm caii.

Simțeam acum mirosul de fum, dar – lucru ciudat! – în mirosul de fum de lemne umede se amesteca și acela de slănină friptă. Așadar tot avea dreptate Marian cu bănuiala lui că acolo era focul de tabără al bandiților fugari.

Firește că le eram cu mult inferiori ca număr, așa că nici nu ne puteam gândi la o luptă. Deocamdată trebuia să ne mărginim să-i ținem sub observație pe oamenii de la focul de tabără, să stabilim numărul lor, apoi să aducem cât mai repede înapoi pe locotenentul Walker și pe ai săi.

Marian spuse acum în șoaptă:

— În orice caz unul din noi trebuie să rămână la cai. E lesne cu puțință să ne întâlnim pe neașteptate cu bandiții și să fim învinși de numărul lor mare. Cel rămas de pază va trebui să cheme în ajutor cât mai repede pe locotenentul Walker cu polițiștii săi. Să tragem la sorti cine rămâne aici.

Sortii căzură asupra lui Pongo. Mie personal îmi era foarte plăcut asta, căci dacă era să ni se întâmple într-adevăr ceva, Pongo, era cel mai nimerit să ne vie în ajutor.

Descălecarăm și duserăm caii în pădure. Îi priponirăm într-un loc ascuns, Pongo își căută și el o ascunzătoare de unde să poată observa animalele – apoi se ne îndreptarăm spre trâmba de fum.

Încet și cu băgare de seamă ne strecurarăm printre tufe. Fumul se făcea tot mai des, dar zadarnic ascultarăm să auzim glasuri omenești. Dacă bandiții erau într-adevăr acolo, în nici un caz nu ar fi stat atât de liniștiți, afară doar dacă ne și văzuseră și se pregăteau acum să ne întâmpine.

Tocmai când mă gândeam la asta, Marian se opri și șopti:

— Robert, dacă ne-au simțit și ne pândesc, atunci ghicește că ne așteaptă din partea asta. Să facem acum un ocol mare și să ne târâm dinspre partea cealaltă.

Planul acesta era foarte bun și imediat pătrunserăm spre stânga mai adânc în pădure.

Astfel ajunserăm, făcând un ocol, spre răsărit și ne apropiarăm de trâmba de fum. Când ajunserăm aproape de tot, ne oprirăm.

Dar nu auzirăm nici vorbă nici râsete, cum ar fi trebuit să fie în cazul când ar fi fost adunați laolaltă mai mulți oameni.

Deodată auzirăm însă un zgomot ciudat. Suna înăbușit și îndepărtat și făcea impresia ca și cum cineva ar rostogoli lăzi goale într-o pivniță.

Ne privirăm mirați, apoi meraserăm încetișor mai departe, către locul de unde se auzea ciudatul zgomot, pe care nu mi-l puteam lămuri. După ce cotirăm pe după un tufiș, rămaserăm locului.

În fața noastră se ridică o casă de bârne mărișoară, făcută din trunchiuri groase. Prin ușa larg deschisă ieșeau trâmbe de fum și deodată se auzi dinăuntru colibei un glas gros și aspru, care ocăra ploaia și lemnele umede.

La orice ne-am fi așteptat, numai la o casă aici în inima pădurii, nu. Totuși, ne apropiarăm binișor de ea ținând mâna pe revolver.

Când izbutirăm să deosebim, prin fum, ce era înăuntru casei, rămaserăm și mai uimiți. Era o cârciumă în toată regula, cu o tejghea mare, îndărătul căreia stăteau rânduite sticle pe o poliță înaltă.

Printr-un chepeng de pivniță din fața tejghelei ieșea acum un bărbat, ducând un vas mic. Când ne zări își lăsă povara jos, se apropie de noi, tușind și zise:

— Afurisita aia de ploaie mi-a udat lemnele. Vreți să beți ceva? Am whisky bun.

Fără să aștepte răspunsul nostru se duse la tejghea și deschise o fereastră largă în perete. Curentul de aer împinse imediat afară fumul.

Acum puturăm intra și ne așezarăm la o masă. Cârciumarul veni cu pahare și o sticlă cu rachiu bun de caise și ne turnă.

— Cum de poți trăi aici? întrebă Marian. Vine cineva prin pustietatea asta?

— Firește, domnule – răspunse calm, slăbănogul cârciumar – pe aici trec multe caravane în drum spre lacul Eyre și linia poștală duce pe lângă pădure. Eu m-am statornicit în partea asta, pentru că dincolo bat vânturi tari.

Mă gândi la urma pe care ne luaserăm și-i făcui un semn lui Marian. El dădu din cap și întrebă pe cârciumar:

— N-ai văzut trecând pe aici, mai acum câteva ceasuri, doi călăreți?

— Da, domnule – răspunse omul – un alb cu servitorul său Negru. Se duceau mai departe spre miazănoapte să caute pășuni pentru vite.

— Ah și când au plecat?

— Să tot fie două ceasuri. Au poposit aici ca să dea nutreț armăsarilor și să mai îmbuce și ei ceva. Erau foarte grăbiți, dar n-or să înainteze prea repede, căci caii erau tare obosiți.

— Negrul era un om mai în vârstă, cărunt?

— Întocmai.

Cârciumarul aruncă lui Marian o privire cercetătoare și urmă:

— Pesemne că sunteți în urmărirea lor? Nici mie nu mi-au prea plăcut oamenii ăia. Unde v-ați lăsat caii?

— În pădure – răspunse Marian, scurt – credeam că fumul care se vedea era de la focul de lagăr al celor doi pe care îi urmărim.

— Atunci aduceți încoace caii și dați-le hrană – propuse cârciumarul – o jumătate de ceas de odihnă vă puteți îngădui doar. Cu atât mai repede îi veți ajunge apoi pe cei doi.

— Nu e nevoie – refuză Marian – caii noștri sunt sătui și adăpați. Și-apoi nu vrem să mai pierdem vremea. Cât datorăm?

Cârciumarul spuse suma și prietenul meu îi puse banii pe masă.

Pentru noi era foarte importantă vestea că cei doi călăreți trecuseră pe aici. Despărțirea lor de ceata după care se luase locotenentul Walker, însemna o taină pe care trebuia neapărat s-o lămurim.

— Cum te numești? întrebă Marian pe cârciumar. Se poate întâmpla ca indicația ce ne-ai dat să-ți aducă o răsplată bună.

Pe chipul omului se ivi un zâmbet. Dar n-aș fi putut spune dacă era batjocoritor sau de satisfacție. Glasul său suna însă foarte voios când zise:

— Mă numesc Jimmy Spencer, domnilor. M-aș bucura mult dacă povestea mea mi-ar mai aduce și bani. Ah, vita asta – se-nterupse el, speriat – e o negresă nebună.

Din pivniță pătrunse un țipăt ascuțit, un țipăt de femeie:

— Ajutor.... Ajutor!

Jimmy Spencer se-ntoarse îndată și, înjurând coborî scara pivniței. Fără să pregetăm o clipă, îl urmarăm. Același gând ne trecu prin minte la amândoi: colo jos trebuia să mai fie o biată femeie sau fată de la ferma jefuită. Poate că bandiții fugari izbutiseră, totuși, să ia cu dâșii pe una din nenorocitele răpite.

În pivniță domnea un întuneric atât de adânc că nu puturăm recunoaște decât nelămurit obiectele din jur. Țipetele de ajutor

se auzeau din ungherul din stânga și, fără să șovăim dădurăm buzna într-acolo.

Trecurăm printre lăzi și butoaie și în mine se trezi acum bănuiala că în această cârciumă singuratică, bandiții aveau poate un lagăr tăinuit.

Ajunserăm în ungherul de unde se auziseră țipetele. Văzui nelămurit două făpturi, dintre care una era cârciumarul. Marian se repezi, înainte, eu vrui să-l urmez, dar în clipa următoare fui înhățat din ambele părți. Între grămezile de lăzi erau ganguri înguste, cât să poată trece un om și în acestea, se ascuseseră potrivnicii care se iviseră atât de pe neașteptate.

Văzui că și Marian fusese înhățat, mă împotrīvii, firește, din răputeri, dar îngustimea locului și atacul neașteptat erau împotriva mea.

Și când vrui să strig ca să atrag atenția lui Pongo, nu izbutii decât să scot un țipăt înăbușit, căci în aceeași clipă mă simții izbit în cap, cu atâta putere, încât mă prăbușii la pământ.

Mă simții tras înapoi, târât pe jos, apoi, când ajunsei în încăperea ceva mai mare de sub scară, fui înhățat și de alți pumni vânjoși, legat și cu un căluș în gură.

Marian avu aceeași soartă – după câteva minute fu zvârlit lângă mine. Apoi pivnița fu luminată. Jimmy Spencer, cârciumarul, veni cu un felinar mare, pe care îl așeză lângă noi, rânjind.

Acum văzui că în jurul nostru erau cel puțin cincisprezece oameni. Pe unul îl cunoșteam, era Dwina, bătrânul Negru australian.

Un uriaș bărbos se apropia de noi, ne privi câteva clipe, apoi zise, rânzând:

— Așa dar domnii aceștia, vor să-l prindă pe Connor Barring? Îmi vine să râd, zău! Haha, cât de frumușel au picat în capcana noastră! Păi avem noi și ocheane și i-am zărit pe domnișorii ăștia când erau încă departe în stepă. Îl vom avea îndată și pe negrul ăla, prietenul meu. Dwina se duce chiar el să-l prindă, căci individul acesta pare să fie cam primejdios.

Bătrânul australian dădu din cap, apoi strigă o poruncă scurtă și ieși repede din pivniță. Fu urmat de zece făpturi negricioase, Negri australieni mai tineri, înarmați cu măciuci și bumeranguri.

În pivniță rămaseră șase Europeni și cârciumarul. Connor Barring, omul pe care-l căutam de asemenea, izbucni iar în râs și zise:

— Da, noi suntem mai șireți decât își închipuiau dumnealor. Și locotenentul Walker ăla, cu oamenii săi, vor fi siliți să se încredințeze de asta. Le-am pregătit o capcană bună

la lacul Eyre. Walker o să moară aici cu voi și vă garantez că nu veți avea o moarte ușoară.

La aceste vorbe tovarășii săi izbucniră în râs. Barring însă, scrâșni deodată furios:

— Da, vă garantez asta. Ne-ați păgubit ca nimeni alții până acum. Ați salvat transportul de aur și ați scos din ascunzătoarea noastră din peșteră fetele și femeile. Negrul vostru v-a salvat. Va ispăși amarnic fapta lui. Lasă că știu tot despre voi.

Cuvintele acestea îmi atraseră îndată atenția. Dacă era adevărat, atunci în trupa locotenentului trebuia să fie un trădător, altminteri de unde să fi știut Barring despre ajutorul dat de noi?

Ticălosul se-ntoarse acum spre oamenii săi.

— Haideți sus! zise el scurt. Îl vom aștepta pe negru. Să le ție tovarășie stăpânilor săi aici jos, până-l vom fi prins pe Walker. N-o să dureze mult.

Înjurându-ne, bandiții părăsiră pivnița. Îl privii pe Marian – felinarul ni-l lăsasera acolo – care-mi zâmbi. Cu siguranță că și el se gândea la fel ca mine că negrii nu vor izbuti să-l învingă pe Pongo al nostru.

Mai eram incredințat că uriașul ne va elibera în curând. Dacă bandiții au întins într-adevăr o cursă locotenentului, atunci trebuiau să plece de acolo, lăsând, cel mult, o pază neînsemnată, cu care Pongo va sfârși repede.

Se scurseră vreo zece minute.

Deodată răsunară strigăte de triumf, apoi pași grei se apropiară de scară și Barring veni jos, urmat de tovarășii săi. Se opriră în fața noastră și priviră spre scară.

Făpturi întunecate alunecară în jos, ducând între ei un trup neînsuflețit. Trupul acesta trecu pe lângă noi și spre spaima mea îl recunoscu pe Pongo, legat fedeleș și cu căluș în gură. Era leșinat, căci nu dădea nici un semn de viață, când fu zvârlit cu brutalitate la pământ.

II ÎN CAPCANĂ

PRIVII ATÂT DE ÎNGROZIT LA PONGO, încât Barring izbucni în râs:

— Da, da – strigă el, vesel – probabil că n-ați crezut cu putință asta. E drept c-a fost și greu să punem mâna pe dumnealui. A omorât doi Negri și cât p-aci să ne scape. Dar atunci i-a ieșit înainte Dwina și l-a dat gata cu bumerangul. Las-că pentru cei doi morți o să plătească ticălosul cu vârf și îndesat. Și acum, domnilor, vă făgăduiesc c-o să ne grăbim, ca să nu vi se pară așteptarea prea lungă. Dar să nu cumva să încercați să vă eliberați, căci afară de Spencer mai stau de pază încă doi oameni de-ai mei. Rămâneți cu bine.

Făcu o plecăciune batjocoritoare și ieși din pivniță în fruntea oamenilor săi. Îi auzirăm părăsind coliba, auzirăm tropăit de cai, strigăte, zăngănit de arme. Apoi armăsarii se puseră în mișcare și curând se făcu tăcere.

Vrui să mă rostogolesc spre Marian, ca să-ncerc a ne dezlega unul pe altul, dar prietenul meu clătină capul cu hotărâre, așa că rămăsei pe loc, mirat.

Și iată că se și auziră pași coborând scara. Era Jimmy Spencer, care rostogolea un butoiăș, pe care se așeză în fața noastră. Își adusesese o sticlă cu whisky, trase o dușcă, ne rânji și zise:

— E, domnilor, cum vă place acum? Care va să zică tot ați căzut în cursa întinsă de bătrânul Jimmy Spencer. Ne-ați păgubit de mult și trebuie să suferiți urmările.

Ne rânji iar și trase din nou o înghițitură. Ca să ne deznodăm unul altuia legăturile era deci cu neputință. Singura mea nădejde era că Spencer se va îmbăta repede. Se părea însă că individul era prea obișnuit cu alcoolul, căci deși golise pe jumătate sticla, stătea netulburat pe butoiășul său și nu ne slăbea din ochi.

Încercai să-mi mișc mâinile, cu nădejdea că poate voi izbuti să-mi desfac legăturile. Băgai de seamă îndată că legăturile din curele erau atât de tare strânse, încât ar fi trebuit ceasuri întregi până să le pot slăbi numai.

Și Jimmy Spencer veghea... Făcusem numai câteva mișcări, când el se ridică deodată, scoase cuțitul și în clipa următoare fu lângă mine.

— Lasă-te păgubaș – zise el – altminteri te zgării nițel cu cuțitul meu și nu o să-ți placă. Nouă nu ne scăpați.

Ne-ar fi amenințat mai departe, poate, dar atenția îi fu atrasă de Pongo. Camaradul nostru începu să geamă la intervale scurte și-și zvârlea când și când capul pe spate.

Probabil că fusese rănit grav la cap cu bumerangul, poate că se alesese chiar cu o zguduire a creierului – comoție cerebrală, cum spun medicii.

Grija pentru credinciosul camarad mă făcu să uit de propria situație și ridicai capul, ca să privesc spre el. Spencer se apropie de dânsul și se aplecă deasupra lui:

— Drace – murmură el – se vede că Dwina s-a cam întrecut cu gluma. Păcat... dacă Negrul ăsta moare vom fi lipsiți de plăcerea de a-l auzi urlând. El ne-a păgubit cel mai mult, prin aceea că a liberat femeile prizoniere. Păcat, zău e păcat dacă ar crăpa îna...

Altceva nu mai apucă să spună, căci Pongo făcu, deodată o mișcare fulgerătoare. Își repezi înainte mâinile legate și izbi cu ele în ceafa cârciumarului. În același timp își chirci picioarele și-l zvârli înapoi pe Spencer, lovindu-l în pânțe.

Cârciumarul zbură câțiva metri înapoi și se prăbuși lângă o grămadă de lăzi. Nu mai avusese răgazul să scoată nici un geamăt.

În vreme ce eu eram încă înmărmurit de această întorsătură neașteptată, Pongo se rostogoli ca un șarpe spre omul leșinat.

Cu mâinile legate smulse lui Spencer cuțitul, îl răsuci cu îndemnare și-și tăie legăturile de la mâini. După câteva clipe era liber și veni repede spre noi. Dar se opri la jumătatea drumului. Pași se apropiau de scară și un glas aspru strigă:

— Spencer, ce e pe acolo jos?

Situația devenea iar primejdioasă, tocmai când credeam că suntem salvați. Pongo știa însă ce avea de făcut. Sări repede înapoi la cârciumar, îl ridică și-l duse la locul unde stătuse chiar el cu puțin înainte.

Încetișor Pongo lăsă la pământ trupul lui Spencer, apoi se duse înapoi și se ascunse îndărătul unui morman de lăzi. Așteptară cu încordare acum să se ivească necunoscutul care strigase. Nu trecu mult și-l auzirăm iarăși, râzând:

— He, Jimmy, se vede c-ai tras cam mult la măsea. Jonny, hai și tu să-l trezim!

Din fericire și individul ăsta părea puțin amețit de băutură – după cum recunoscuserăm după glas – altfel ar fi trebuit să prindă bănuieli din tăcerea tovarășului său.

Coborî scările, urmat de celălalt camarad al său. Amândoi erau înalți și vânjoși. Clătinându-se puțin pe picioare se opriră în fața noastră și cel dintâi strigă iar:

— Ei, Jimmy, ce-i cu tine? Unde dracu' ești?

— Mac, uite-l colo! strigă deodată tovarășul său, speriat, arătând spre Spencer, care zăcea lângă noi. Și Negrul a șters-o. E ceva....

Atât fu tot... Îndărătul celor doi bandiți se ivise deodată făptura uriașă a lui Pongo. Își repezi brațele înainte, pumnii i se încheștară ca o minghinea în jurul cefelor celor doi.

Apoi camaradul nostru ciocni unul de altul capetele ticăloșilor și după câteva clipe amândoi zăceau nemișcați la pământ. Cu iuțeala fulgerului ne tăie, după aceea, legăturile, cu cuțitul lui Spencer.

Ne ridicarăm cu greu, îi mulțumirăm călduros lui Pongo și începurăm să ne frecăm mădulele, care amortiseră.

În vremea asta uriașul legă pe cei trei bandiți, apoi părăsirăm pivnița. Ne încredințarăm mai întâi dacă nu mai erau bandiți pe acolo, după aceea ieșirăm din colibă să ne căutăm caii.

Îi găsirăm în spatele casei, alături de alți trei, tot așa de buni, care aparțineau bandiților doborâți.

Barring nici nu socotise că e nevoie să ne dezarmeze, crezând că așa legați și păziți cum eram nu puteam face nimic. Găsirăm și puștile atârinate de oblâncul șeilor, așa că puteam pleca imediat, pentru a-l preveni pe locotenentul Walker, dacă nu era prea târziu.

— Luăm cu noi cei trei cai liberi! hotărî Marian. Dacă bandiții din pivniță ar izbuti să se elibereze curând, cel puțin să n-aibă cum să-l prevină pe Barring. Afară de asta putem schimba în drum armăsarii și astfel înaintăm mai repede.

Într-o goană nebună pornirăm în spre sud-vest, către lacul Eyre. Aveam de străbătut vreo sută de kilometri și puteam nădăjdui că vom face drumul acesta în vreo opt ceasuri, fără să obosim caii.

Din ceas în ceas ne opream și schimbam caii. Puturăm urmări bine dâra lată lăsată de bandiți, căci ei nu-și dăduseră osteneală să aleagă teren pietros, fiind siguri că nimeni nu-i putea urmări.

În cele din urmă se lăsă întunericul și furăm nevoiți să călărim mai încet. După socoteala mea mai aveam două ceasuri până să ajungem la malul răsăritean al lacului Eyre. Deodată Marian se aplecă spre mine și spuse:

— Acum îmi pot închipui unde a pus capcana Barring ăla. Am mai privit odată harta cu amănunțime. Într-un loc din apropierea lacului Eyre, munții coboară până la fluviul Cooper. Acolo e locul cel mai potrivit pentru întins o cursă.

— Așa e – încuviințai eu – acum îmi amintesc. Dar ce facem? Cu siguranță că Barring a și ocupat una din părțile acestei strâmtoări și stă la pândă cu oamenii ce i-au mai rămas. Se află, așa dar, înaintea noastră și în fața lui e, la rândul său, Walker cu ai lui. Trebuie să căutăm, deci să-l întrecem pe Barring, ca să putem preveni pe Walker.

— Asta nu mai e cu putință, deoarece bandiții ne-au luat-o cu mult înainte, răspunse Marian. Nici pe Walker nu-l mai putem ajunge înainte de capcană. Cel mult am cădea și noi într-însa.

— Dar ce putem face atunci? Barrington spusese doar că vrea să-i ucidă pe toți polițiștii!

— N-o să-i vie prea ușor asta – râse Marian – oamenii se vor apăra până la ultima picătură de sânge. Și până atunci vom fi și noi acolo.

Luna răsărise și la lumina ei puteam vedea toate ridicăturile terenului. Imediat pornirăm mai repede.

După ce mai călărirăm un ceas pe întuneric, ne oprirăm iar, ca să schimbăm caii. Marian duse ocheanul la ochi și deodată strigă:

— Ah, uite-i colo în față! Văd că s-au oprit, însă, astfel că nu trebuie să mergem mai departe. Știi că și Barrington are un binoclu. Aha, se pare că Walker n-a căzut încă în cursă și bandiții asta așteaptă.

Ne apropiaserăm mult de munți și la dreapta noastră scliepa, la mică depărtare, apa fluviului Cooper. Primejdioasa strâmtoare, unde munții și apa se împreună, se afla, deci, puțin înaintea noastră.

— Mariane – zisei eu – n-ar fi bine să facem acum un ocol mare spre Sud și s-o luăm înaintea lui Barrington și a oamenilor săi? Poate că dăm apoi de Walker, până a nu intra cu polițiștii în strâmtoarea periculoasă.

— La asta tocmai mă gândeam și eu – încuviință prietenul meu – planul meu a fost de la început s-ajungem la munți. Dacă Walker va fi încercuit, atunci mai bine îi putem ajuta de sus din deal.

Încălecarăm iar și pornirăm spre miazăzi.

Călătorirăm astfel vreo jumătate de ceas, când auzirăm deodată împușcături dinspre nord-vest. La început câte una, apoi însă adevărate salve. Ne îndemnarăm caii și mai mult, căci cu siguranță că acum Walker cu ai săi intraseră în strâmtoare.

Salvele încetară, numai din când în când se mai auzea o împușcătură. Ne apropiarăm acum de munți, care aici, în fața noastră, aveau o înălțime numai de vreo cincizeci de metri.

Ajunserăm curând pe teren bolovănos și furăm siliți să lăsăm caii la pas, ca să nu se poticnească. Ba ne văzurăm nevoiți să descălecăm chiar, căci mai repede înaintam pe jos decât pe pământul acesta bolovănos pe care copitele cailor alunecau.

Munții erau atât de aproape încât trebuia să ajungem la ei în câteva minute. Duserăm repede caii la un tufiș mic, apoi o

luarăm încet înainte.

Dinspre dreapta se auzea când și când o împușcătură. Probabil că Walker cu oamenii săi erau închiși, iar paznicii de pe cele două părți ale trecătoarei le trimiteau gloanțe când se apropiau prea mult.

Ajunseserăm la povârnișul muntelui și începurăm să ne cățărăm în sus. După zece minute eram pe creastă.

Firește că ne puteam aștepta ca Barrington să fi pus santinele și aici sus. Trebuia să fim, deci, cu mare băgare de seamă, dar în același timp să ne grăbim, pentru ca Barrington să nu mai trimită oameni sus pe munte, înainte ca noi să fi găsit o poziție bună, de unde să ne putem apăra împotriva unor forțe superioare.

Din fericire, erau primprejur mulți bolovani, îndărătul cărora ne puteam ascunde bine. Târându-ne de la unul la altul, ne îndreptarăm spre partea de nord a crestei muntelui, ferindu-ne să facem cel mai ușor zgomot.

Băgarăm de seamă că dâmbul cobora tot mai mult. La capătul său, deasupra trecătoarei dintre munte și fluviu, mai era înalt de cel mult douăzeci de metri.

Curând aveam să ne dăm seamă cât era de bună prevederea notară. Pe când săream iarăși – puțin înaintea lui Pongo – spre o grămadă de bolovani, ca să ne ascundem îndărătul lor, ne pomenirăm în mijlocul a cinci negri australieni, care stăteau aici de pază.

Trecură câteva clipe înainte ca ei să se dezmeticească și să ducă mâna la măciucile grele – dar atât fu de ajuns pentru Pongo la nostru ca să culce la pământ pe doi din ei, cu pumnii săi uriași.

Marian se aruncă și el asupra unuia, în vreme ce Pongo înhăță un al treilea. Cel din urmă, însă, ridică măciuca și se apropie pe la spate de Marian, care se lupta cu potrivnicul său.

Eu rămăsesem puțin în urmă, așa că aș cincilea negru nu mi-o fi văzut. Din două sărituri îl ajunsei și, tocmai când să lase măciuca pe capul prietenului meu, îi prinsei brațul ridicat cu mâna dreaptă, iar cu stânga îl strânsei de gât.

Dădusem însă de un vrăjmaș care părea să fie mai puternic decât mine. Afară de asta își unsese trupul cu grăsime.

Trebuia să-mi adun toate puterile ca să nu fiu învins de dușmanul meu. El izbutise să se răsucească în loc, deși îl strângeam de gât cât puteam. Și acum măciuca lui se rotea deasupra capului meu.

În clipa când negrul izbutise să-mi desprindă mâna cu care-i încheștasem gâtul, se ivi Pongo lângă mine. În momentul următor dușmanul meu se prăbuși la pământ sub strânsoarea sălbatecă a uriașului.

Cei cinci negri fuseseră învinși, căci și pe potrivnicul lui Marian îl dăduse gata Pongo, cu un pumn zdravăn.

Îi legarăm pe toți cu fâșii din chiar pantalonii lor, le puserăm și căluș în gură, ca să nu poată striga.

Pongo îi duse apoi pe fiecare înaltă parte, ca să nu se poată rostogoli unul lângă altul și să-și desfacă legăturile. Asta ne luă cam mult timp, căci camaradul nostru îi duse la câteva sute de metri depărtare.

Apoi ne târârăm mai departe, spre capătul coamei muntelui. Împușcăturile încetaseră și asta era o dovadă că polițiștii se puseseră la adăpost. Barring socotea probabil, să înceapă cu uciderea lor abia a doua zi dimineață. Și nu putea face asta decât de pe coama unde ne aflam noi. Trebuia deci, să i-o luăm repede înainte.

III

LUPTA DE LA FLUVIUL COOPER

ÎNAINȚĂRĂM ÎNCETIȘOR, deși nu mai aveam să ne temem de sentinele. Pe când vroiam să ocolim câteva blocuri de stâncă, furăm nevoiți să ne dăm repede înapoi, căci îndărătul lor se căsca o prăpastie.

Ne întinserăm îndată pe pânțele și ne târârăm binișor până la margine. Prăpastia era adâncă de cel puțin douăzeci de metri, dar lată numai de patru. Apoi se înălța iarăși un perete de stâncă, drept ca un zid. Se întindea la dreapta și la stânga atât de departe de noi, încât nu-i puteam zări capătul.

Îndărătul acestui perete de stâncă neted, trebuia să fie trecătoarea între el și fluviul Cooper. Și de pe vârful acestui perete urmau, probabil, să fie împușcați și prăvăliți în prăpastie polițiștii, la lumina zilei. Căci acum luna stătea încât cădea din spatele nostru pe peretele de stâncă. Umbra ei trebuia, deci, să învăluie în întuneric trecătoarea presupusă.

Lumina lunii, însă, ne arată și pe acest perete de stâncă, o potecă lată de vreun metru, care urca lin până la cel mai înalt punct din fața noastră, de unde cobora apoi spre partea cealaltă. Avea deci forma cam ca a unei săli de teatru – adică înclinată – numai ceva mai lungă, căci cele două capete ale sale se pierdeau, ca și peretele de stâncă, la dreapta și la stânga.

Acum pricepei și de ce îi întâlnisem pe cei cinci paznici îndărătul nostru. Aveau însărcinarea să păzească ciudata potecă, pentru ca nici un străin să nu poată ajunge sus înaintea tovarășilor lor și încă pentru ca nimeni din spate, adică de unde stăteam noi, să nu poată trage în cei ce urcau.

Acum puteam împiedeca foarte bine primejduirea lui Walker și a polițiștilor săi; nici un bandit sau negru nu putea ajunge pe peretele de stâncă pentru a trage de acolo în cei închiși.

Nu era însă deajuns atât, trebuia să-i și eliberăm. Și acest lucru îl puteam face numai dacă ajungeam și noi pe peretele de stâncă de dincolo.

Tocmai îmi trecuse asta prin gând, când Marian și zise:

— N-avem încotro, trebuie să trecem dincolo. Săritura e cam primejdioasă, nu însă și imposibilă. Sunt cel mult patru metri și poteca aceea e destul de largă ca să ne primească... Voi sări eu întâi.

Dar abia rostise aceste cuvinte că Pongo se și ridică, se dădu câțiva pași înapoi și în clipa următoare sări.

Mi se tăie răsuflarea când îl văzui plutind deasupra prăpastiei. Pongo socotise însă bine și poposi teafăr pe potecă,

se-ntoarse și ne zâmbi.

Marian nu mai stătu să pregete, își făcu vânt și după câteva clipe fu alături de uriașul nostru camarad.

Veni rândul meu acum și, luându-mi inima în dinți, sării. Noroc că Pongo mă prinse din zbor, căci altfel mi-aș fi zdrobit oasele de stânci.

Abia mă reculesei puțin, că Marian zise, necăjit:

— Să știți că am făcut o mare greșală! Unul din noi ar fi trebuit neapărat să rămână dincolo. Dacă Barring trimite oameni pe creasta muntelui, ne pot împușca lesne de tot aici. Trebuia să ne gândim la asta.

— Ai dreptate – încuviințai eu. Dar ce facem acum? Înapoi nu putem sări, căci n-avem loc să ne facem vânt.

— Pongo face, când vine dușman! interveni uriașul. Pongo sare dincolo.

Puteam avea încredere în el, totuși era o îndrăzneală prea mare, ceea ce-l făcu pe Marian să spună:

— Să sperăm că nu va fi nevoie, dragă Pongo, deși te cred în stare. Acum primul lucru ce-l avem de făcut e să ne punem în legătură cu Walker. Peretele de stâncă e înalt de cel mult douăzeci de metri, așa că ne va auzi bine.

Marian se aplecă și strigă în jos:

— Ei, locotenent Walker, aici Farrow, Cum e situația acolo jos?

— Ce, domnul Farrow? veni răspunsul după câteva clipe. Dar unde ești omule? Noi am picat aici într-o capcană afurisită!

— Lasă c-o să ieșiți din ea – strigă Marian – aveți ceva pierderi până acum?

— Trei din polițiștii mei băștinași au căzut, alți patru sunt ușor răniți. Dacă am cășunat și noi pierderi bandiților, n-aș putea spune. Ce putem face acum, domnule Farrow?

Marian chibzui câteva clipe, apoi întrebă:

— Unde se află bandiții, din ambele părți ale trecătoarei?

— De fiecare parte la vreo sută de metri de noi. S-au adăpostit îndărătul unor stânci uriașe. Nu putem trece fluviul Cooper, căci din pricina ultimelor ploi are curenți puternici.

— Atunci fii cu băgare de seamă, domnule locotenent. Câțiva din oamenii d-tale trebuie neapărat să vie aici sus. Cum e peretele în partea dv.?

— Neted de tot, nimeni nu se poate cățăra, am încercat noi.

— Și totuși trebuie să izbutiți; suntem aici sus și vă putem ajuta. Ascultă-ncoace, domnule locotenent: pune să se lege unul de altul frâiele câtorva cai, așa fel ca să aveți două curele de peste douăzeci de metri. Firește, atât de trainice cât să

poată ține un om. Vă vom lăsa în jos două funii, cu care să putem trage la noi curelele. Vom lega pietre de aceste funii.

Făcurăm întocmai și după vreo cinci minute observărm, după mișcările funiilor, că polițiștii terminaseră de împreunat frâiele și acum le legau de funii. Curând se auzi și glasul lui Walker:

— Gata, domnilor, trageți în sus!

După ce făcuserăm și treaba asta, Marian strigă în jos:

— Gata, să vie doi oameni!

Prin faptul că sprijiniserăm funiile de muchea peretelui de stâncă, ne era mai ușor să le ținem. Cu toate astea, simții o adevărată ușurare când apărură cei dintâi doi. Erau polițiști băștinași, care ne dădură acum ajutor la ținerea funiilor.

Primul care veni după ei, fu locotenentul Walker care ne salută călduros. Mai veniră alți doi polițiști, apoi ne retraserăm cu Walker, ca să ținem sfat.

— Câțiva din oamenii d-tale, domnule locotenent, trebuie să rămână jos la cai – zise Marian – iar noi să ne împărțim pe dreapta și pe stânga aici pe creastă, până ne vom găsi deasupra bandiților. Dacă nu se vor preda, va fi nevoie să tragem în ei. Spune să vie sus douăzeci de oameni în total. Ne vom împărți în așa fel, încât noi doi, d-le locotenent, să mergem spre dreapta, ca să-l atacăm pe Barrington cu zece oameni. Robert și Pongo se vor duce spre stânga și cu ceilalți zece oameni vor ataca pe bandiții pitiți acolo. Jos rămân douăzeci de oameni, care se vor putea apăra bine în caz că bandiții vor fugi prin trecătoare.

Mi-ar fi plăcut mai bine să rămân cu Marian, dar îmi dădui seama că împărțeala, așa cum o făcuse el, era mai bună. În vremea asta polițiștii urmau să se cațere sus la noi. Partea dreaptă a potecii nu mai ajungea pentru numărul lor, așa că trebuia să se risipească și în părțile înclinate. Când fură douăzeci de oameni sus, locotenentul le spuse planul nostru.

Tocmai vroiam să ne săltăm pe creastă ca să ne târâm de ambele laturi, când Pongo strigă:

— Luați aminte, Massers, colo dușmani!

Asta ar fi fost un semn că acum se va da atacul asupra polițiștilor, că adică bandiții aveau de gând să urce pe poteca îngustă.

Ne aflam într-o situație foarte primejdioasă, căci ne găseam în plină lumină, pe când dușmanul se putea ascunde în umbra uriașelor blocuri de stâncă.

Trebuia să ne grăbim, ca să nu fim trădați prin împușcături de prevenire. Dar în vreme ce toate acestea îmi treceau fulgerător prin minte, Pongo se și puse pe treabă.

Se ghemui cât putu, apoi se zvârli dintr-odată, ca un pește. Cel mai bun echilibrist n-ar fi putut face o săritură ca aceasta.

Așteptarăm neliniștiți. Trebuia să știm mai întâi ce se petrecea dincolo, înainte de a porni atacul plănuit asupra bandiților. Se scurseră însă cinci minute chinuitoare, până să se arate iarăși Pongo. Ne făcu semne și strigă:

— Totul bine Massers, fost doi dușmani. Pongo legat la ei. Massers atacă acum dușmani, Pongo veghează aici.

— Bravo, Pongo! exclamă Marian. Bine le-ai făcut. Tu rămâi acolo!

Apoi se adresă lui Walker:

— Atunci trebuie să schimbăm împărțeala. D-ta domnule locotenent, du-te mai bine cu prietenul meu, iar eu voi conduce pe oameni împotriva lui Barrington.

Așa era mai bine și imediat mă săltai pe creasta îngustă a peretelui de stâncă. Târâtul mergea mai lesne decât crezusem și privind înapoi văzui venind pe Walker și oamenii săi.

Într-un sfert de ceas numai ajunserăm la locul unde, după părerea lui Walker, dușmanul se afla dedesubtul nostru.

Ne întinserăm pe pânțele dea curmezișul crestei, așa fel ca picioarele să ne atârne în prăpastie, în vreme ce brațele în care țineam puștile, le îndreptarăm în jos, în trecătoare.

Trebuia să mai avem însă răbdare, până ce luna va lumina pe deplin trecătoarea. Afară de asta Marian vroia să tragă primul glonte, căci pe partea lui erau Barrington și Dwina, cei doi potrivnici primejdioși, care trebuiau luați prin surprindere.

Luna călătorea mereu pe cer și în cele din urmă trecătoarea dintre peretele de stâncă și fluviul spumegând fu luminată în întregime. Puturăm deosebi lămurit treizeci de făpturi care se pitiseră îndărătul blocurilor de stâncă.

Sosise momentul hotărâtor. Ascultarăm cu încordare spre dreapta, să auzim întâia împușcătură a lui Marian. Mă cuprinse mirarea, căci bandiții păreau să fie neliniștiți. Unii dei ei de ridicau și priveau deasupra blocurilor de stâncă. Alții, însă, se uitau în sus, ceea ce mă înfioră.

Și lucrul de care mă temeam se-ntâmplă repede. Un Negru australian sări în picioare și, scoțând un strigăt, arătă spre noi. Ceilalți săriră și ei în sus și acum puturăm vedea că printre ei se aflau și cinci albi.

Indivizii puseră mâinile pe arme. Deodată detună din dreapta noastră o împușcătură, slobozită de Marian. Imediat îi răspunse o salvă din partea cealaltă.

Noi aveam armele pregătite și abia detună împușcătura lui Marian, că eu și strigai:

— Foc!

Bandiții avură pierderi simțitoare. După a doua salvă mai mult de jumătate din ei zăceau la pământ, în vreme ce ceilalți căutau zadarnic adăpost îndărătul bolovanilor. Și când a treia salvă doborî încă o mare parte dintr-înșii, restul de opt oameni o luară la goană spre stânga, către lacul Eyre.

Între ei mai erau doi albi, pe care îi luai la ochiu. Țintii astfel ca să-i rănesc numai, împiedecându-i să fugă; vroiam să rămână în viață, ca să putem afla ceva de la dânșii.

Cei șase negri australieni, însă, căzură sub gloanțele polițiștilor noștri, înainte de a-și putea căuta o acoperire. Și pe partea lui Marian nu se mai auzeau decât împușcături răzlețe, așa dar și acolo luarea prin surprindere a bandiților izbutise pe deplin.

Trebuia să ne-ntoarcem acum repede, ca să putem coborî pe poteca îngustă din peretele de stâncă. Când furăm la locul pe unde ne puteam lăsa în jos, din partea cealaltă se și înapoia Marian cu oamenii săi.

— Din păcate, câțiva au fugit – zise prietenul meu, necăjit. Domnule locotenent, spune oamenilor d-tale de jos ca să se despartă și să înainteze cu băgare de seamă de ambele părți. Se prea poate să fi fugit spre mijloc aceia care n-au fost răniți.

Marian îi strigă lui Pongo să coboare și să ne aducă armăsarii. Apoi câțiva polițiști, sub conducerea sa, să se cațere pe creasta muntelui și să-i aducă pe cei învinși.

Drumul nostru ținu mai mult acum, căci trebuia să străbatem cel puțin trei sute de metri înainte de-a ajunge la capătul peretelui de stâncă. Mai aveam și de mers înapoi iarăși vreo două sute de metri, până la locul unde se ascuseseră bandiții surprinși de noi.

Din cei treizeci de bandiți mai trăiau numai opt și toți erau grav răniți. Găsirăm curând și pe cei doi albi pe care îi rănisem eu. Cei trei tovarăși ai lor erau morți.

Polițiștii rămași în trecătoare se întorseseră cu caii în vremea asta. Acum îi puteam transporta lesne pe răniți și să ajungem repede spre cealaltă parte, unde se afla Marian cu restul polițiștilor.

Zăceau și aici peste douăzeci de morți și cinci răniți grav. Lupta aceasta pusese capăt pentru totdeauna bandiților care înspăimântaseră atâta timp ținutul. Din nenorocire scăpaseră tocmai Barrington și Dwina, după cum ieși la iveală acum. Una din două: sau vroiau să aștepte în depărtare rezultatul atacului plănuit, sau poate că tocmai vroiau să cerceteze dealul – unde stătuseră sentinelele lor – când se dăduse atacul nostru.

De partea unde stătea Marian erau răniți trei Albi. Îi puserăm alături de cei împușcați de mine și începurăm să-l descoasem. Dar cu toate rănilor lor grave, cu toate că erau pe

pragul morții, nu vrură să răspundă. Și izbânda deplină pentru noi ar fi fost numai atunci când am fi descoperit ascunzătoarea bandei, cu tot ce jefuiseră ticăloșii.

— Domnule locotenent – zise Marian – băieții ăștia nu ne-ar putea spune mai mult decât știm. Ne vom rezezi acum călare la lacul Eyre și vom goli cuibul. Ce facem cu răniții?

— Vor fi împușcați imediat – răspunse Walker calm. La noi tâlharii de drumul mare nu stau sub scutul legilor.

Mă îngrozii auzind aceasta, dar apoi îmi spusei că într-o țară primitivă, sălbatecă, sunt și moravurile la fel. Justiția de acolo nu știe multe.

— În cazul acesta vom pleca în curând – zise Marian.

Atunci unul din răniți se ridică puțin și răcni la noi:

— Da, da, duceți-vă și goliți-ne cuibul... o să vă iasă pe nas!

Era pentru a doua oară că un bandit rănit ne prevenea, deși nu de-a dreptul să nu ne ducem la vizuina lor. Asta însemna că trebuia să fie acolo vreo instalație care împiedeca apropierea celor nechemăți, primejduindu-le viața.

Marian dădu din cap și zise:

— Mulțumesc, dar știm și noi, de la un altul ca tine, că vom zbura în aer, dacă nu vom ține seamă de reguli. Nu vom călca, însă, pe funia primejdioasă.

Știam că, spunând aceste cuvinte, Marian se gândea la pățania noastră din peștera de pe insulele Chiloe. El vorbise într-o doară, dar o nimerise, căci tânărul ne luă la ocări.

Prietenul meu nu se dădu bătut și adăugă:

— Acum cel puțin știu ce avem de făcut; am pomenit de funii la întâmplare, pentru că îmi închipuiam că așa trebuie să fie. Mulțumesc pentru prevenire.

Alți câțiva răniți se porniră și ei pe înjurături și asta era încă o dovadă că lucrurile stăteau așa. Vizuina bandiților trebuia să fie într-o peșteră de stâncă și undeva în această peșteră era o funie pe care nu trebuia s-o atingem, ca să nu explodeze dinamite ascunsă.

În vreme ce mai discutam cu Marian despre aceasta, locotenentul Walker făcu semn câtorva polițiști. Răniții fură imediat ridicați și duși de acolo. După puțin timp bubui o salvă și atunci știui că bandiții își luaseră pedeapsa.

— Ce e mai important acum – întrebă Marian – urmărirea lui Barrington sau găsirea peșterii?

— Trebuie să caut peștera – zise Walker – căci urmărirea celor doi fugari m-ar putea duce prea departe. Poate că ei fac numai un ocol mare și se înapoiază la ascunzătoare lor.

— Da, se poate să fie așa – încuviință Marian – vom merge deci cu dv. la lacul Eyre.

IV

UN POPOR DE NOMAZI

ÎN TRAP ÎNTINS CĂLĂRIRĂM de-a lungul trecătoarei dintre peretele de stâncă și fluviul Cooper. Vroiam s-ajungem cât mai repede la lacul Eyre, ca să descoperim peștera bandiților.

După patru ceasuri de drum neîntrerupt, ajunserăm pe malul marelui lac. Băgasem de seamă că în ultimul timp luasem direcția spre sud-vest și întrebându-l pe locotenentul Walker în privința asta, el îmi spuse:

— Bănuim doar după spusele celor doi bandiți răniți că ascunzătoarea de până acum a bandiților trebuie să fie în vreo peșteră de stâncă. Grupul de stânci, însă, care ducea îndărătul nostru până la fluviul Cooper, cade în jos spre miazăzi și se apropie iarăși de lac la capătul de miazăzi ala cestuia. Aici sus se formează, deci, un triunghi mare a cărui latură de Nord e fluviul Cooper, cea de răsărit muntele și cea de apus lacul Eyre. Peste un ceas vom atinge vârful acestui triunghi, unde se întâlnește muntele cu lacul.

Îmi rememorați repede harta, pe care o studiasem amănunțit înainte de a porni în expediția aceasta și fui nevoit să-i dau dreptate lui Walker. Dacă exista într-adevăr, atunci ascunzătoarea trebuia să fie acolo. Într-adevăr Walker explică mai departe:

— Muntele propriu zis se află la două sute de kilometri de lac. Aici sunt numai dealuri, care fac însă o cotitură mare în jurul muntelui, pentru ca apoi să meargă paralel cu dânsul. Între munte și dealuri se află un șes întins.

— Adevărat – zise Marian – și de aceea cred că Barrington și Dwina se vor duce în goană la ascunzătoarea lor. Cu siguranță că ei cunosc o trecătoare printre dealuri și ar fi scurtat mult drumul. Să fim deci cu băgare de seamă când ne vom apropia de locul acela.

Trebuia să-mi schimb părerea acum. Marian avea dreptate. Unor cunosători ai ținutului, cum erau Barrington și Dwina, le era cu puțință să ne taie calea.

Fără voie îndemnăm caii la drum. Erau animale minunate, care știau să alerge ca vântul. Dar știam că și Barrington și Dwina aveau armăsari buni. Și ei vor face tot ce le va sta în putință, ca s-ajungă înaintea noastră la ascunzătoarea lor.

În cele din urmă Walker arată înainte și strigă:

— Acolo sunt munții, într-o jumătate de ceas vom ajunge la ei.

Și ajunserăm chiar la timp, tocmai când răsări soarele. O comandă scurtă a locotenentului și trupa se opri. Iscodirăm cu atenție în jur, poate îi vom zări pe fugari. Dar cât puteai cuprinde cu ochiul, nu se vedea nici țipenie de om.

— Domnule Farrow – zise deodată Walker – e cu putință ca bandiții să aibă intrarea în ascunzătoare lor dinspre șesul care e la stânga noastră, îndărătul muntelui. Trebuie să trimitem neapărat sentinele sus, care să cerceteze terenul și să ne comunice apropierea dușmanului.

— Da, e neapărat nevoie de asta – zise Marian – dacă nu cumva e prea târziu și cei căutați n-or și fi ajuns în ascunzătura lor. Eu aș fi de părere să trimitem chiar mai mulți oameni sus. Noi trebuie doar să căutăm mai întâi peștera pe care o bănuim, în vreme ce Barrington și Dwina se vor duce de-a dreptul spre ea. Prin asta poate că aflăm unde se află.

— Minunat, Mariane! strigai eu. Ai avut o idee strașnică! Poate că ar fi foarte bine dacă cineva, dintre noi, s-ar cățăra sus și ar străjui șesul, cu ajutorul ocheanului. Putem face cu schimbul, căci căutarea peșterii va dura cam mult.

— Ai dreptate – încuviință Marian – vrei să te urci tu sus, Robert? Te vom schimba apoi peste un ceas. Firește că trebuie să vă ascundeți bine, căci și Barrington are ochean.

— Bine, las-că știu eu ce trebuie să fac! spusei și sării din șea.

Odată cu mine descălecară zece polițiști, cinci albi și cinci Negri.

Muntele care se-ntindea la stânga noastră nu era prea înalt. Să tot fi avut cincizeci de metri. Pereții erau drepecți dar aveau multe ieșituri, astfel că nu ne era greu să ne cățărăm.

Creasta se arată foarte lată, avea pe puțin o sută de metri. Strigai asta în jos lui Marian și pusei de pază doi negri pe partea unde urcasem, cu însărcinarea să ne dea de veste îndată ce-ar fi descoperit ceva.

Apoi, împreună cu restul de opt oameni mersei spre partea de răsărit a coamei muntelui. La picioarele noastre șesul se întindea hăt-departe. Dusei repede ocheanul la ochi și iscodii zarea. Dar cei așteptați nu se vedeau.

Spusei polițiștilor să se pitească îndărătul bolovanilor de acolo. Oamenii făcură asta cu iscusință, rostogolind blocuri mai mici de stâncă până la marginea coamei muntelui și pitiți îndărătul lor puteau cuprinde bine cu privirea câmpia.

Și eu îmi alesesem un loc bun, de unde mă uitam mereu prin ochean.

Trecu un ceas și cei așteptați tot nu veneau. Uneori mă gândeam că poate ei se și aflau în ascunzătura lor, pândind

intrarea lui Marian și a polițiștilor, pentru ca să producă explozia dinamitei.

Răsuflai ușurat când prietenul meu veni să mă schimbe.

— N-am putut găsi nimic până acum – zise el – sunt foarte multe crăpături în povârnișul muntelui, pe care trebuie să le cercetăm, luând toate măsurile de prevedere. Dacă dai și tu o mână de ajutor la asta, Robert, bagă de seamă să nu atingi funia primejdioasă. Am spus-o și polițiștilor, dar tot e mai bine ca tu să pătrunzi cel dintâi în vreo nouă crăpătură.

— Firește că așa voi face – îl asigurai eu – e doar în propriul meu interes. Să viu să te schimb peste un ceas, sau să-l trimit pe Pongo?

— Pe Pongo să-l lăsăm mai bine jos – zise Marian – el poate descoperi mai lesne urma, care să ne ducă la peștera cea adevărată.

— Bine, atunci o să mă cațăr eu acum sus.

Înainte însă de a face asta, mai aruncai o privire prin ocean spre câmpia întinsă.

— Mariane, zisei eu, colo la dreapta, spre miazăzi.... Sunt ei. Înainte nu i-am văzut în punctul acela, așa că trebuie să fi ieșit din vreo adâncitură a terenului.

Marian privi îndată prin ocean spre locul arătat de mine. Se zăreau Barring și Dwina, călări, pe care-i putui recunoaște lămurit prin ocean. Goneau spre coama muntelui.

Dacă țineau direcția asta, trebuiau să ajungă la stânci la un kilometru mai spre sud de noi; acolo se afla așa dar după toate probabilitățile, ascunzătoarea bandei.

— Repede jos, Robert! strigă Marian. Condu-i pe polițiști spre miazăzi! Eu îi voi ține sub observație pe cei doi și-ți voi da de veste încotro se-ndreaptă, prin polițiștii de pe marginea de apus a coamei. Acum trebuie să coborâm cu toții spre miazăzi. Dar repede, să nu ne-o ia înainte!

Mă târâi înapoi, dădui instrucțiuni sentinelor de pe partea cealaltă a coamei muntelui și coborâi repede. Walker cu oamenii săi cercetau cu luare aminte fiecare crăpătură a stâncilor.

Pongo nu era de văzut și locotenentul îmi spuse că el se și dusesese spre miazăzi. Negrul îi spusese că vroia să stabilească după urme care crăpătură era mai folosită.

Ne strânserăm cu toții și călătorirăm de-a lungul lacului. După vreun kilometru de drum zărirăm făptura uriașă a lui Pongo. Stătea la o înălțime de vreo cincisprezece metri pe o ieșitură a stâncii și făcea semne.

Descălecarăm, lăsarăm caii în seama a doi polițiști negri și alergarăm spre peretele stâncos. Pongo arătă spre un anumit

punct și când ne duserăm într-acolo, văzurăm cu uimire o potecă îngustă care ducea în deal.

În același timp cu locotenentul Walker ajunsei sus. Pongo arătă o crăpătură îngustă în peretele de piatră și zise scurt:

— Aici merge mulți oameni.

Arătă spre pământ și furăm nevoiți să-i dăm dreptate. Stânca era aici netedă de tot și puțin scobită, dovadă că de multă vreme ieșeau și intrau oameni pe acolo.

— Cred că am găsit locul – zisei către Walker – acum se cere să fim cu mare băgare de seamă. Peștera trebuie să aibă o a doua ieșire spre cealaltă parte a coamei muntelui, căci Barrington și Dwina vor, cu siguranță, să pătrundă pe acolo. Trebuie, deci, să ne grăbim, ca să nu ne-o ia înainte.

Aprinserăm lămpile de buzunar, cercetarăm mai întâi cu amănunțime terenul, pereții și tavanul crăpăturii, apoi intrarăm înăuntru, cu băgare de seamă. Locotenentul îndreptă lumina spre partea dreaptă a gangului îngust ce se făcea acum înaintea noastră, iar eu spre partea stângă.

Pongo privea printre noi doi și puteam avea deplină încredere în ochii lui. Firește că înaintam numai pas cu pas, căci bandiții or fi așezat funia primejdioasă în așa fel încât numai cu greu am fi putut-o descoperi.

Făcuserăm numai vreo treizeci de metri când poteca făcu o cotitură bruscă spre miazăzi și trecând de ea se ivi înaintea noastră o peșteră mare. Lumina lămpilor noastre abia ajungea s-o lumineze în întregime. Nu era prea înaltă, însă avea vreo treizeci de metri în circumferință și era de o formă aproape rotundă. Câteva deschizături întunecoase în pereți lăsau să se bănuiască pe acolo alte ganguri sau firide.

Pe partea stângă erau îngrămădite multe lăzi și Walker zise îndată:

— Astea sunt lăzi furate din camionetă. Ne aflăm, așa dar, la locul cu pricina.

Examinarăm cu toată atențiunea pământul din fața noastră, apoi intrarăm în peșteră. Mai întâi ne îndreptarăm spre partea de miazăzi, unde se vedeau deschizăturile întunecoase.

Abia făcurăm zece pași, că auzirăm glasul lui Marian de la intrarea peșterii:

— Barrington și Dwina au dispărut. A doua intrare pare că se întinde departe în câmpie. Acum să fim cu mare atențiune, poate e chip să-i surprindem. Mergem numai până la peretele din dreapta, apoi stingem lămpile. Numai așa îi putem lua pe neașteptate, să punem mâna pe ei.

Noi patru – Marian, Walker, Pongo și cu mine – înaintarăm la pas, până ajunserăm la peretele de miazăzi al peșterii. Acolo ne oprirăm între două deschizături și stinserăm lămpile.

Marian șopti:

— Bănuiesc că instalația primejdioasă e așezată unde sunt lăzile. Dacă cineva ar încerca să jefuiască depozitul, va provoca explozia. Dar acum tăcere, trebuie să vie îndată și dumnealor!

Rămaserăm în așteptare. În jurul nostru domnea o liniște cu adevărat înfricoșătoare.

Deodată tresării. Undeva se rostogolise o pietricică – și întrebarea era dacă vreunul din polițiști fusese neprevăzător sau veneau bandiții.

Pe neașteptate se ivi o lumină slabă din deschizătura aflătoare la vreo șase metri de noi. Și imediat auzirăm iarăși zgomotul făcut de o piatră ce se rostogolește. Ar fi fost prea primejdios să ne târâm pe întuneric spre această deschizătură, căci tocmai acolo putea fi funia cu pricina.

Trebuirăm, deci, să așteptăm până ce Barrington și Dwina vor fi pătruns în peșteră.

Dar nu ne gândeam la viclenia bandiților.

Se scurseră vreo cinci minute de cumplită încordare. Lumina trădătoare, care vestea apropierea bandiților, dispăru brusc, dar auzeam lămurit că veneau oameni.

Deodată, însă, zbugni lumina vie a unei lămpi de buzunar și ne învălui pe noi. În clipa următoare Marian și scoase revolverul și slobozi un glonte în lumină. Un hohot de râs batjocoritor ne dovedi că greșise ținta.

Apoi porni o împușcătură de armă din cercul de lumină, iar glonțul trecu pe lângă noi. Barrington, al cărui glas îl recunoscui, strigă:

— Duceți-vă cu toții dracului!

Pe urmă lumina se stinse și pași repezi se pierdură în lăuntrul muntelui.

— După ei! șopti Marian. Domnule locotenent, oamenii d-tale trebuie să iasă imediat din peșteră și să coboare de pe coama muntelui. Barrington va provoca explozia, când va fi destul de departe. Spune-le oamenilor d-tale să vie cu caii în câmpie! Vom găsi pe undeva vreo ieșire prin coama muntelui.

În vreme ce Walker dădea poruncile convenite oamenilor săi, Marian aprinse lampa și înaintă încet până la crăpătura de unde ieșiseră Barrington și Dwina.

— Înainte! spuse el apoi. Aici nu e nici o funie care să ne poată primejdi viața.

Alergarăm spre dânsul și-l urmarăm în gangul îngust și înclinat.

Să tot fi făcut vreo sută de metri în lăuntrul muntelui, când se auzi deodată îndărătul nostru o bubuitură înăbușită. Pereții gangului păreau că se cutremură, din tavan căzură bucățele de

piatră și din depărtare se auzi prăbușindu-se bolovani mari de piatră.

Barring își înfăptuise amenințarea și aruncase în aer peștera. Dacă nu l-am fi ascultat pe Marian și nu l-am fi urmat atât de repede, am fi fost îngropați sub dărâmături.

Cu toată spaima ce ne cuprinsese, nu ne oprirăm o clipă din fugă. Ba dimpotrivă, goneam cât puteam, căci era posibil ca și gangul în care ne aflam să se prăbușească. După vreo douăzeci de metri gangul coti spre stânga, lumina zilei ne sclipi slab în față și după alți treizeci de metri ieșirăm în aer liber.

La vreo sută de metri înaintea noastră Barring și Dwina goneau nebunește pe armăsarii lor. Din păcate ne lăsasem puștile atârinate de șei, altminteri nu ne-ar fi scăpat ei. Cu revolverele nu izbutirăm să facem nici o ispravă, deși le golirăm aproape.

— Păcat! zise Marian. Dacă polițiștii d-tale ar fi acum aici cu caii, cei doi bandiți nu ne-ar scăpa. Dar nu văd, până departe, nici o trecătoare prin munte, așa că va trebui să așteptăm cam mult.

Walker vru să răspundă, în aceeași clipă însă avurăm o surpriză pe care nici n-am fi visat-o. Din iarba deasă se ridicară deodată făpturi negricioase, care se năpustiră spre noi, scoțând țipete ascuțite.

Roteau măciuci în mâini, ceea ce însemna o mare primejdie pentru noi. Erau vreo cincizeci de inși, după cât putui socoti în grabă. Orice împotrivire ar fi fost zadarnică, pentru că nu mai erau decât la vreo treizeci de metri.

— Înapoi în gang! răcni Marian.

În același timp slobozi ultimele gloanțe în năvălitori.

Nu era nici o clipă de pierdut. Îl apucau repede pe Walker, care se holba încremenit la negrii aceia, îl răsucii în loc și-l împinsei în gang. Îl urmau repede, căci Pongo întindea brațul după mine, ca să mă vâre înăuntru.

Marian, care venea la urmă, strigă:

— Stați! Încărcați repede armele! Dacă fac vreo încercare să pătrundă înăuntru, trageți fără milă!

În vreme ce vâram încărcăturile în arme, Walker ne lămuri, gâfâind:

— Pe sălbatecii ăștia îi cunosc; sunt cea mai grozavă pacoste pe care o avem în Australia. Fac parte din triburile răătăcitoare, care colindă prin țară de la un loc la altul, atacând fermele. Și grozăvia e că sunt și canibali.

— Ce, mâncători de oameni! făcui eu, uluit. Mai există canibali?

— Da, domnule Bertram, nomazii sunt canibali. Și, în primul rând sugacii sunt adesea uciși și mâncați de mamele lor, sau primul – născut e hrănit cu trupul fratelui sau al surorii sale. Nomazii alcătuiesc cete care trăiesc în veșnică vrăjmășie unii cu alții. Dau năvală în ceata dușmană, bărbații sunt uciși, femeile și fetele răpite. Sperăm că poporul acesta se va distruge el însuși – mulți nu mai sunt, vreo două mii în total.

— Atunci avem dușmani foarte simpatici, n-am ce zice! spuse Marian. Dar Dwina trebuie să-i cunoască, altminteri n-ar fi putut fugi cu Barring. Aha, se pare că vor să înceapă lupta.

V DWINA, UCIGAȘUL

CEVA GREU CĂZUSE la gura gangului. Îndreptarăm îndată pistoalele într-acolo, dar nu văzurăm nimic. Iarăși căzu un corp greu în gang, apoi altele și mereu altele.

— Ah, vor să ne închidă gangul! strigă Walker. Femeile acestui trib de Nomazi poartă totdeauna ciomege groase și ascuțite la vârf, cu care se luptă adesea între ele. Poate că acești canibali or fi crezând că ne vom înăbuși aici și ne vor putea scoate apoi trupurile, fără să se primejduiască. Ce-ar fi să înaintăm și să-ncercăm să-mpușcăm câțiva din ei, domnule Farrow?

— Nu, n-ar avea nici un rost și apoi e prea primejdios – răspunse prietenul meu. Canibalii ăștia stau direct în gang, căci aruncă bulgării de pământ de jos, în fața deschizăturii. Nu putem vedea pe nimeni, deci, chiar dacă mergem până la intrare, dar ei ne pot răpune cu lovituri, de sus în jos.

— Atunci să așteptăm cu mâinile în sân până vor astupa intrarea?

— Nu ne rămâne altceva de făcut – răspunse Marian – sper însă că polițiștii d-tale vor veni îndată. Oamenii aceștia viteji le vor veni de hac.

— Asta fără doar și poate – spuse Walker, râzând – se vor bucura chiar că au prilejul să răpună o astfel de hoardă.

— Văd că-s foarte harnici la lucru – intervenii eu – nu mai e mult până să fie închisă intrarea. Probabil că femeile fac treaba asta?

— Toată munca ele o îndeplinesc – zise Walker – ah, îmi închipuiam eu că pun la cale o ticăloșie! Acum vor să ne afume. Dumnezeuule, de-ar veni odată oamenii mei!

Prin deschizătura îngustă care mai rămăsese neacoperită de bulgării de pământ zvârliți de sus, pătrundea un fum gros. Nomazii trebuie să fi îngrămădit plante uscate cărora le dăduseră foc; printre ele erau și unele al căror miros era usturător.

Când ne ajunse fumul, fugirăm repede înapoi; tușeam îngrozitor și ochii ne lăcrămau.

Tot mai adânc trebuia să ne retragem, ca să scăpăm de fumul înăbușitor. Lăsasem de mult în urmă cotitura și ne apropiam de locul unde stâncile prăbușite ne-ar fi împiedecat înaintarea. Dacă fumul ajungea până acolo, eram pierduți.

La lumina lămpilor urcam în fugă gangul: dar curând pământul era acoperit de pietre mici, apoi mai mari și în cele din urmă ajunserăm la capătul gangului, unde se

îngrămădiseră bolovani atât de mari încât era cu neputință să răzbatem.

Cu lămpile îndreptate spre gang, așteptam, îngroziți, să vedem dacă fumul ucigător ne va ajunge.

Deodată ne cutremurărăm și Walker scoase un țipăt de spaimă. O trâmbă de fum deasă și verzuie se rostogolea încetișor spre noi.

— S-a sfârșit! zise Walker, cu o liniște sinistă. Mi-aș fi dorit o moarte mai glorioasă decât asta. Îmi pare rău din suflet, domnilor, că v-am împins și pe dv. la pieire.

— N-am ajuns încă până acolo – răspunse Marian, nepăsător – fumul otrăvitor mai e la treizeci de metri depărtare și înaintează foarte încet. Cred că tavanul gangului are destule crăpături pe unde să poată ieși fumul. Aha, vezi?

Trâmba de fum se transformă în rotocoale și, ridicându-se încetișor, dispărea în tavan. La un pas de noi moartea își schimbă drumul și zisei, răsuflând ușurat:

— Țsta e un eu semn al Destinului. Explozia provocată de Barring cu gând să ne ucidă, ne-a salvat viața.

Dar Marian îmi domoli bucuria, spunând:

— Numai de-ar interveni curând polițiștii. Căci canibalii vor vedea îndată că fumul scapă prin crăpături și se vor grăbi să le astupe. Cel mai bun lucru ar fi să încercăm să ieșim din gang. Tavanul e atât de năruit, încât am putea scoate, cred, un bolovan mare dintr-însul.

Îndreptărăm îndată în sus lumina lămpilor și văzurăm că, într-adevăr, erau acolo crăpături largi; trebuia însă să fim cu mare băgare de seamă, ca să nu pricinuim prăbușirea totală.

— Văd colo un bolovan mare aproape desprins – zise Marian – voi încerca să-l slăbesc.

Merse câțiva pași înainte, scoase cuțitul și-l vârî într-o crăpătură largă a tavanului. Încercă de câteva ori cu băgare de seamă, apoi împinse cu putere și sării repede înapoi. Cu un bubuit bolovanul enorm căzu jos.

Prin spărtura largă pătrunse în gang lumina zilei. Vruî să mă reped înainte, dar Marian mă opri.

— Ia seama, fumul! exclamă el.

La asta nu mă gândisem. Trâmba otrăvitoare de fum țâșni îndată prin deschizătura aceasta, căci găsisese o ieșire mai bună decât prin crăpăturile înguste.

— Ce facem acum? întrebai eu.

— Trebuie să lărgim și mai mult gaura – răspunse prietenul meu – sau nu, trebuie să trecem prin fum. Nu mai putem rămâne aici, căci atunci canibalii vin sus și ne fac de petrecanie într-un fel oarecare.

Marian făcu vreo câțiva pași înainte, până ajunse lângă fumul ce țâșnea afară. Pongo se așeză în spatele său și-l prinse de șolduri. Îl văzui pe prietenul meu trăgând de câteva ori aer în piept, apoi intră în norul de fum și credinciosul Negru îl împinse cu putere în sus.

După aceea Pongo sări înapoi, pe când Marian dispăruse. Imediat îl auzirăm strigând în jos:

— Veniți repede afară, merge foarte bine! Sălbatecii vin!

Abia spusese aceste cuvinte, că și detună împușcătura revolverului său. Intrați și eu în norul de fum și Pongo mă prinse de șolduri. Îmi umplui plămânii cu aer și în clipa următoare mă simții zvârlit în sus.

Ca niște păianjeni mari și scârboși se cățarau sălbatecii în sus pe povârniș. Mă apropiai de Marian și, imitându-i pilda, luai la ochi pe sălbateci, unul câte unul.

Efectul nu întârzie să se arate, căci nomazii se opriră. După câteva clipe se afla și Walker alături de noi și începu să tragă în plin.

Eu încetai o clipă și-i ajutai lui Pongo să iasă afară. Când fu lângă noi, uriașul aruncă o privire pe povârniș în jos, prinse apoi în brațe un bolovan cât toate zilele și-l zvârli cu toată puterea în ceata canibalilor.

Trei din aceștia se rostogoliră de-a berbeleacul, iar ceilalți scoaseră țipete de spaimă și o rupseră la fugă, care încotro. Traserăm mereu după ei și când nu-i puturăm ajunge cu gloanțele, Walker zise:

— Păcat, ar fi trebuit să-i lăsăm să se apropie mai bine. Acum s-or purta cu gândul să se răzbune, când o să le treacă această spaimă ce le-a insuflat-o Pongo. Ah, minunat... înainte, băieți!

La vreo cincisute de metri spre miazăzi se iviră călăreți de pe coama muntelui. Walker striga și dădea nebunește din mâini, arătând mereu spre câmpia pe unde fugeau canibalii.

Și, cu ochii lor ageri polițiștii își dădură seama îndată despre ce este vorba. Se împrăștiară care încotro și în vreme ce un om venea spre noi, cu caii noștri, ceilalți goneau după fugari.

Când furăm jos, tocmai detunau cele urmă împușcături iar ultimii sălbateci căzură doborâți la pământ.

Cam posomorâți încălecarăm.

— Au vrut să ne nimicească – zise Marian – dar instinctul de ucidere e în firea lor. E grozav când mă gândesc că atâția oameni au trebuit să piară!

— Ei constituie însă o primejdie pentru toți ceilalți oameni, zise Walker, liniștit. Prin uciderea lor am salvat viața multor

albi și a femeilor lor. Hai să mergem, domnilor și uitați ce-a fost. Acum trebuie să-i prindem pe Barring și Dwina.

În galop nebun străbăturăm câmpia presărată cu cadavre și în curând îi ajunserăm pe polițiști, care se alăturară îndată nouă.

Cei doi bandiți ne-o luară înainte cu mult. Dar caii noștri erau odihniți și sătui, așa că puteam nădăjdui să-i ajungem pe fugari.

— Domnule locotenent, trebuie să mergem neapărat la coliba unde am fost atacați! răcni Marian, în toiul goanei. Acolo s-or fi îndreptat ei.

Și eu avusei același gând, iar Walker, dându-și seamă că Marian avea dreptate, schimbă îndată direcția. Cunoștea locurile pe aici și în curând văzurăm că ne aflam pe drumul cel bun. Dăduserăm de urmele fugarilor.

Până la colibă să tot fi fost vreo trei sute de kilometri, căci de câte ori ducea Marian ocheanul la ochi, clătina necăjit capul.

Trebuia să încetinem goana ca să nu obosim caii, la drum atât de lung.

După șase ceasuri de călărit furăm nevoiți să facem un popas. Ajunserăm la o apă mică și limpede, lăsarăm caii să se răcorească, apoi le îngăduirăm să-și potolească setea. Îmbucărăm și noi ceva și după un ceas pornirăm mai departe.

Vedeam mereu înaintea noastră urmele celor doi bandiți, care duceau spre nord est și Walker ne spuse:

— Se îndreaptă spre o trecătoare care se află în sus, în apropierea munților. Numai drumul acesta îl pot lua. Întâmplător cunosc ținutul de aici, așa că vom putea călări și în timpul nopții.

— După socoteala mea vom ajunge la trecătoare peste vreo patru ceasuri – zise Marian – așa că propun să mai călărim două ceasuri, apoi să facem iar popas. În felul acesta ajungem la colibă cu vreo câteva ceasuri înainte de ziuă.

— Așa gândeam și eu – încuviință Walker – nădăjduiesc să-i putem prinde acolo.

Călărirăm mai departe, spre munții îndepărtați. După cum socotise Marian, ajunserăm la ei după patru ceasuri, cu două ore după apusul soarelui.

După două ceasuri făcurăm iarăși popas, apoi călărirăm alte patru ceasuri și în cele din urmă, ne aflărăm în apropierea colibei. La vreo sută de metri de pădure oprirăm; lăsarăm caii în pază bună și ne furișărăm spre căscioară.

Cu multă luare aminte înaintărăm și ajunserăm la tufele îndărătul cărora se afla cârciuma. Pongo privi printre crengi, apoi șopti:

— Totul liniștit acolo, nu se vede nici un dușman.

— Atunci să mergem înainte, poate sunt înăuntru! hotărî Marian.

Ne apropiară binișor de colibă. Una din ferestre era deschisă încă, acea prin care Spencer lăsase să iasă fumul când intrasem noi. Marian își înfipse pălăria în țeava pistolului și-l ridică încetinel. Dar nu porni nici o împușcătură dinăuntru, așa că prietenul meu cuteză să privească în casă.

Dădu un țipăt ușor de spaimă, își scoase lampa și lumineă înăuntru.

— Groaznic! exclamă apoi. Asta a făcut-o Dwina, ucigașul acela.

Privirăm prin fereastră și ne înspăimântară și noi. Zăceau acolo patru trupuri – al lui Barrington și al celor patru bandiți pe care îi lăsaserăm în pivniță. Erau morți.

Grozăvia era însă că se îndeplinise asupra lor obiceiul barbar al negrilor australieni – le fusese scoasă grăsimea din corp.

— O pedeapsă grozavă, dar bine meritată – zise Marian. Robert, acum trebuie s-o căutăm pe Mary Barrington și să-i vestim moartea bărbatului ei și să-i transmitem salutări de la fratele său.

A doua zi dimineața ne despărțirăm de locotenentul Walker și vitejii săi polițiști. Cei patru bandiți fură înmormântați și astfel se sfârși misiunea lui Walker. Banda care vârase groaza în țară fusese nimicită.

Pongo găsi urmele lui Dwina, ucigașul. Ele duceau spre nord-vest și Marian spuse atunci că voia să străbatem continentul până la coasta de nord.

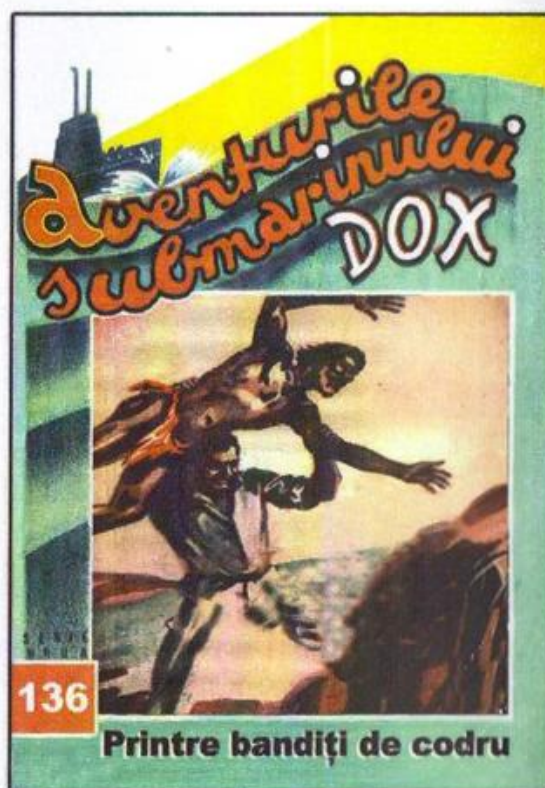
Așa și făcurăm, iar aventurile pe care le-am întâmpnat cu prilejul acesta și le voi povesti altădată, dragă George – încheie Bertram.

Sfârșitul volumului: **MÂNCĂTORII DE OAMENI.**

În numărul următor:

PRINTRE BANDIȚII DE CODRU.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

